Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 578 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. RAHOU**
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 26 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 20 maart, 12 juni, 17 juni en 9 juli 2024 heeft de verzoekende partij de aanvraag geactualiseerd.

1.2. Op 14 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 19 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*De heer:*
(…)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.
Betrokkene dient vergezeld te worden door: (…)
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).
Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:
Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een bijzondere infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.
Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.
Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.4. Bij arrest nr. 352 577 van 4 september 2026 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van (oud) artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

"*Eerste onderdeel,*
De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.
'Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.'
Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.
Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.
Tweede onderdeel,
Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 2 van die wet. Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):
(…)
Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.
De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.
Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.
De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden. 2
De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

en:

"*Eerste en enig onderdeel,*
Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.
Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.
Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt."

en:

"*Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.*
Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.
Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:
(…)
Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.
Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.
In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):
"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80)."
Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:
"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als

algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."
Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:
"2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond."
Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.
Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.
Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.
Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden.
Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.
Verzoeker had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 20.02.2023 op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald worden hier voor herhaald aanzien en hadden door verzoeker kunnen aangehaald worden wanneer hij over het bevel was gehoord.
Het volstaat niet te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren. Er is een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet worden ontwikkeld. Een dergelijke aanvraag kan het hoorrecht niet vervangen. Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.
Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.
Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

en:

"*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.*
Een bevel is een verwijderingsmaatregel.
In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft een reëel gezins- en privéleven in België.
Verwerende partij diende verzoeker hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.
Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).
Verzoeker verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).
Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing."

3.2. Luidens (oud) artikel 39/78 *juncto* (oud) artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het vierde middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM of de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag schendt.

Het vierde middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij vergezeld dient te worden door A.A., geboren in 2017 en van Marokkaanse nationaliteit. Voorts wordt gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde rekening houdt, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, dat bij het nemen van het bevel de situatie geëvalueerd werd en deze evaluatie gebaseerd is op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, en wordt concreet gemotiveerd: "*Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een bijzondere infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.*" Hieruit wordt besloten dat er geen elementen zijn die problemen opleveren voor het nemen van het bevel. Tot slot wordt nog gesteld: "*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.*"

Uit deze motieven blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met "*de gezins- en familiale toestand*" van de verzoekende partij, minstens toont de verzoekende partij, mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.13., niet aan met welke elementen omtrent haar gezins- en familiale toestand de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en over welke elementen omtrent haar gezins- en familiale toestand de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar zij tevens stelt dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met haar reëel privéleven in België, minstens moest motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden, toont zij niet aan op grond waarvan de verwerende partij hiertoe gehouden was. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.15.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er gemotiveerd dient te worden dat zij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zoals bepaald in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent uiteengezet wordt in punt 3.6.

De verzoekende partij stelt verder dat er een termijn wordt gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, dat de bestreden beslissing geen wettelijke grondslag vermeldt voor het verlenen van deze termijn, dat zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op (oud) artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van (oud) artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de afwijking steunt.

Artikel 74/14 (oud) van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
[…]
§ 2 […]
§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
[…]
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Dit is de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van het argument dat in de bestreden beslissing geen rechtsgrond wordt aangeduid voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het land te verlaten. Gelet op het feit dat niet wordt aangetoond, zoals hierna zal blijken, dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen en gelet op het feit dat de maximale termijn die kan worden toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten dertig dagen is, toont zij, ook bij het ontbreken van het vermelden van deze rechtsgrond, niet aan welk nadeel zij heeft ondervonden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift expliciet de schending van (oud) artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert, zodat aldus minstens kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij kennis heeft van voormelde wetsbepaling, en aldus van het feit dat ingevolge voormelde bepaling de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten, wat *in casu* aldus ook het geval is.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. De verzoekende partij wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;".

De verzoekende partij stelt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat moet onderzocht worden of zij op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel, dat de eerste alinea van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk stelt, dat zelfs wanneer een bevel "moet" afgegeven worden, gemotiveerd dient te worden dat zij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, dat niet is onderzocht of zij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, dat deze motivering niet aanwezig is.

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en heeft in die zin geen belang bij het betoog dat gemotiveerd dient te worden dat zij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. De verzoekende partij kan evenmin dienstig betogen, minstens toont zij niet aan welk belang zij heeft bij dergelijk betoog, dat niet is onderzocht of zij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, nu zij geenszins ter gelegenheid van haar verzoekschrift aantoont te beschikken over een dergelijk verblijfsrecht en dit evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.7. De verzoekende partij verwijst verder naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat dit artikel verschillende gronden geeft op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, dat een geldig visum er slechts één van is, dat de bestreden beslissing de mogelijkheid miskent om op basis van de documenten genoemd onder artikel 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet toegang tot het Rijk te verkrijgen, dat dit simpelweg op te maken is uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat geenszins door de verzoekende partij wordt betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Waar de verzoekende partij wijst op artikel 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel luidt als volgt: "*Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is: 1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; (….)*". De verzoekende

partij toont niet aan dat zij beschikt over dergelijke documenten, zodat zij niet aantoont welk belang zij heeft bij haar betoog dat hiernaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont voorts niet aan welk belang zij heeft bij het betoog dat zij op verschillende gronden kan worden 'toegelaten' tot het Rijk, nu blijkt dat zij België reeds is binnengekomen. Daar de bestreden beslissing het bevel geeft om het grondgebied te verlaten en aldus niet de toegang tot het Rijk ontzegt, kan de verzoekende partij evenmin dienstig betogen dat de bestreden beslissing de mogelijkheid miskent om op basis van de documenten genoemd onder artikel 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet toegang tot het Rijk te verkrijgen noch dat de bestreden beslissing hiernaar niet verwijst.

3.8. Met voorgaand betoog wordt geenszins een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.9. De verzoekende partij verwijst verder naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening is gehouden met haar gezins- en familiale toestand, dat zij een reëel gezins- en privéleven heeft in België, dat de verwerende partij haar hierover diende te horen en er bijgevolg rekening mee had moeten houden, minstens had moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar enkele arresten van de Raad.

3.10. Wat het hoorrecht betreft, verwijst de Raad naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in de punten 3.21. en 3.22.

3.11. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt vooreerst opgemerkt dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.12. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

3.13. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening is gehouden met haar gezins- en familiale toestand. Het bestreden bevel wordt immers genomen ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarige zoon. Voorts wordt in de bestreden beslissing, in het licht van het hoger belang van het kind, gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoont dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst, dat de scholing evenmin een bijzondere infrastructuur behoeft die niet beschikbaar is in het land van herkomst, en, in het licht van het gezins- en familieleven, dat het gaat om een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verzoekende partij stelt dat zij een reëel gezinsleven in België heeft, maar laat na concreet toe te lichten met wie zij dit gezinsleven onderhoudt. In zoverre zij doelt op een gezinsleven met haar minderjarige zoon, kan de Raad slechts vaststellen dat zowel de verzoekende partij als haar minderjarige zoon het voorwerp uitmaken van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hun gezinseenheid behouden blijft en het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing geenszins in het gedrang komt. In zoverre de verzoekende partij doelt op een gezinsleven in België met andere familieleden dan haar zoon, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het gaat om een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Door louter te stellen dat zij een reëel gezinsleven in België heeft, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan met welke relevante elementen omtrent haar reëel gezinsleven in België de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.14. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij het motief niet betwist dat uit haar administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die haar verhindert om te reizen.

3.15. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het privéleven van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 14 augustus 2024 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar privéleven volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 14 augustus 2024 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 20 februari 2023. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 352 577 van 4 september 2026. Door louter te wijzen op een reëel privéleven in België, brengt de verzoekende ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 20 februari 2023. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheid verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het privéleven ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.16. Een schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in dit verband.

3.17. De verzoekende partij beroept zich voorts op het hoorrecht en stelt dat zij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat een bevel onder de toepassing van richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van toepassing is, dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen, dat het feit dat de verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, citeert vervolgens uit arrest nr. 110 832 van 27 september 2013 van de Raad en wijst op het arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 van de Raad en stelt dat de Raad de toepassing van artikel 41 van het Handvest derhalve per definitie niet uitsluit en dat uit de bewoordingen van de motivering zelf kan afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van artikel 41 van het Handvest doch dat de verzoekende partij had verzuimd enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing, dat zij bij het inroepen van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing, dat zij verwijst naar de feitelijke omstandigheden, dat zij, moest zij gehoord zijn, had kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden, dat zij een reëel gezins- en privéleven in België heeft, dat de verwerende partij haar hierover diende te horen, dat zij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat zij had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 20 februari 2023 op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald hier voor herhaald worden aanzien en door haar hadden kunnen worden aangehaald wanneer zij over het bevel was gehoord, dat het niet volstaat te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door de verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren, dat er een verschil is om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden ontwikkeld, dat een dergelijke aanvraag het hoorrecht niet kan vervangen. De verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing, wanneer zij de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht voormelde gegevens aan te brengen, er mogelijk anders zou hebben uitgezien en dat de bestreden beslissing, doordat zij deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing, het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest heeft geschonden.

3.18. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad en een arrest gedeeltelijk citeert, herhaalt de Raad dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen

precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.19. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

3.20. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze verwijzen naar het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (hierna: het Hof).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.21. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. Zij beperkt zich immers tot de verwijzing naar de humanitaire elementen vermeld in haar aanvraag vermeld in punt 1.1., haar "*gezins- en familiale toestand*" en haar "*reëel gezins- en privéleven*" en het betoog dat zij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, doch zet niet *in concreto* uiteen op welke wijze deze elementen het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

De Raad merkt tevens op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.13. blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezins- en familiale toestand van de verzoekende partij en een proportionaliteitsafweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Door louter te verwijzen naar haar gezins- en familiale toestand, toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen die de verwerende partij nog niet in overweging heeft genomen en die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier voorts ook afdoende blijkt dat met de humanitaire elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., heeft aangevoerd, met inbegrip van haar gezins- en privéleven in België, rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 14 augustus 2024 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, eveneens kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar familie- en privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 14 augustus 2026 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 352 577 van 4 september 2026. De verzoekende partij toont niet aan dat zij, door louter te verwijzen naar de humanitaire elementen vermeld in haar aanvraag vermeld in punt 1.1., haar gezins- en familiale toestand en haar reëel gezins- en privéleven, elementen had kunnen aanbrengen die de verwerende partij nog niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en waarmee zij alsdan, ten onrechte, geen rekening heeft gehouden.

In casu blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheden verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van deze elementen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Gelet op het feit dat de "*humanitaire redenen*", met inbegrip van haar gezins-, familie- en privéleven, reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom de verzoekende partij omtrent deze elementen nogmaals zou gehoord moeten worden voor het nemen van het bestreden bevel, minstens maakt zij niet aannemelijk dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, nieuwe elementen had kunnen aanbrengen die door de verwerende partij nog niet beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Zij beperkt zich immers tot het verwijzen naar de omstandigheden die reeds in haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., werden aangevoerd, doch voert geen elementen aan die zij nog niet naar voren had gebracht of elementen waarover nog niet geoordeeld werd door de verwerende partij voor het nemen van het bestreden bevel. Zij toont dan ook niet aan dat indien zij gehoord was geweest voor het nemen van het bestreden bevel, zij elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

3.22. De Raad benadrukt nog dat de thans bestreden beslissing vijf dagen na het nemen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd genomen. Deze beslissingen werden door dezelfde gemachtigde genomen. Voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing vormt een antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

3.23. Een schending van het hoorrecht of van het hoorrecht samen gelezen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.
3.24. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER